

ravnajo z ujetimi sloni jako pametno: vse, kar ni za rabo, izpuste skozi poseben izhod. Živali s slabimi, malovrednimi okli, mladiče in pohabljenice izpuste na svobodo. A tedaj bi kdo mislil, da slon veselo steče v goščavo. Kaj še? Mirno, uprav dostojanstveno stopa k bližnji vodi, kjer se okoplje.

Ujete slone krote v zanjkah, z bodali in stradanjem. Mnogo teh živali pogine v strogi šoli: zdihujoč po nekdanji svobodi zamenjajo sužnost s smrtjo. Večina doseže ujeta ali svobodna visoko starost, trde celo do 120 let.

Divji sloni žive složno med seboj in ne delajo človeku posebne škode, razen če začne zahajati na pašo v cukrovo trstje ali mlado žito. Tega jim ne more nihče zabraniti. Velja tudi tukaj slovenski pregovor: Če se je koza navadila na ovseno njivo, kozo ubij ali oves požanji. — Pri slonu je seveda stvar težavnejša kakor s kozo.

Človeka napada samo razdražen. Ali tedaj mu pa tudi le s težavo odnese zdrave ude. Slon, dasi neokreten in navidezno neroden, je v nevarnosti hiter in skočen. Drzni zamorec v južni Afriki mu uide samo tako, da skoči jadrno kakor veverica na vejo najbližjega drevesa ter spleza po njem tako visoko, da ga ne doseže slon z rilcem.

Od mrtve živali nima človek druge koristi kot okle. Meso je pretrdo, uprav vlačno, a koža predebela.

Dočim so pri nas sloni samo za smeh in zabavo ter so jih mnogokrat v ta namen tudi pobarvali z rdečo barvo, imajo jutrovcu slona za vzor moči in dostojanstva. Slon jim ni žival v nadlego, marveč v podporo. Pomaga jim prenašati tovore, prenašati pa tudi težo večinoma bednega življenja.

Daljni praded slonov je bil predpotopni mamut, mnogo večji in močnejši, zares orjaška žival, čigar ogromnemu okostju se čudimo. Danes gledamo v veliki globočini naše zemlje med premogom izkopanih ostankov velikana mamuta, ki se je pasel še pred tisoči let po velikanskih pragozdih, kjer so rasle travne bilke tako visoko kakor danes smreke. „To so bili torej drugačni časi od sedanjih, ko gledamo slona samo pri jaslicah o Božiču“. Tako je končal opis slonov kapetan Majič.

Dan.

*Nekoč sem te ljubil,
ti beli dan,
kot ljubi puščave sin
neskončno ravan.*

*Ah, zdaj pa te ljubim še bolj
kot pa nekoč.
Ne vem, zakaj? Morda me že
objela je noč!*

Makso Smolè.

